

[Finansministeren.]

er vel nærmest naturligt at tage det nettotal, der fremkommer, ved at man fra behovet for salg af statsobligationer trækker indfrielsen af indenlandsk statsgæld og ikke den udenlandske, for når vi trækker indfrielsen af indenlandsk statsgæld fra, får vi det beløb, hvormed mængden af statsobligationer her i landet bliver forøget. Jeg vil da sige, at denne nettoforøgelse af danske statsobligationer efter tallene kan anslås til ca. 420 mill. kr. for indeværende finansår og 775 mill. kr. for næste finansår. Det vil sige, at væksten forholdsmæssigt selvfølgelig er endnu større her end for bruttotallenes vedkommende. Det er altså en ret betydelig belastning af obligationsmarkedet, og det er derfor, jeg mener, at statens udlånsvirksomhed i høj grad må påkalde vor interesse.

Til det ærede medlems omtale af selve lovforslagene skal jeg først gøre et par bemærkninger om det, det ærede medlem sagde vedrørende den sociale balance. Jeg vil gerne først knytte et par bemærkninger til det eksempel med en familie — jeg tror, det var en lærerfamilie med 6 børn —, som det ærede medlem nævnte. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kom senere ind på lignende betragtninger. Ved nærmere eftersyn finder jeg, at udformningen af de to lovforslag vedrørende indkomstskatterne har en virkning, som jeg ikke havde tilset, og som jeg derfor gerne vil drøfte i udvalget. På grund af lovforslagenes udformning bliver der en forskel på forsørgere uden børn og forsørgere med børn, som er anderledes, end jeg havde tænkt; det er naturligvis min fejl, og jeg beklager, at jeg ikke havde betænkt dette forhold.

Lovforslagene er udformet således, at når vi går fra de mindste indtægter op igennem stigende indtægtsklasser, er der i begyndelsen en absolut stigning i skattelettelsen, men en procentvis nedgang. Altså, de helt små indtægter får procentvis den største skattelettelse, men absolut taget får de ikke så stor en skattelettelse som mellemindkomsterne. Når vi så kommer lidt højere op, går også de absolutte beløb ned. Nu er det klart, at en familie med mange børn på grund af børnefradragene kommer ned på en skalaindtægt, der svarer til et lavere niveau, og derved får den en absolut mindre skattelettelse. Det var egentlig ikke min tanke, jeg har overset dette forhold, og jeg

er villig til at drøfte i udvalget, om vi kan finde en ordning. Men, må jeg sige, at når man tager forslagene som helhed, kan det ikke være det ærede medlem hr. H. C. Hansens mening, at den sociale balance ikke skulle være holdt; jeg vil endda sige tværtimod. Vi ophæver en del af tilskuddene til fodtøj, rugbrød og mælk for alle indtægtsklasser, også de største indtægter. Jeg vil gå ud fra, at statsbanetaksternes forhøjelse også bæres af alle indtægtsklasser og formodentlig ikke i særlig grad af de små indtægter, mens derimod de skattelettelser, vi foreslår, er begrænset i det store og hele til indtægter omkring 20 000 kr. og derunder, børnetilskuddet er begrænset til 20 000 kr. og derunder, og de sociale forslag, vi har fremsat, kommer især folk med små indtægter til gode. Når vi tager billedet som helhed, kan der derfor ikke være tvivl om, at der absolut ikke er social slagside; snarere må det være sådan, at den sociale balance bliver forbedret, når vi tager forslagene som helhed.

Må jeg i denne forbindelse sige, at det interesserede mig at høre, hvad det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde om, at af de ca. 1½ million statsskatteydere her i landet mente han kun at, om jeg husker ret, ca. en kvart million lå højere i indtægt end pristalsfamilien. Det viser, hvor højt pristalsfamilien — arbejdere, funktionærer og tjenestemænd — efterhånden ligger i forhold til gennemsnitsindtægten her i landet. Det er jo en glædelig social udvikling, der her har fundet sted.

Så mente endelig det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at vi skulle have valgt et andet tidspunkt til at komme med tanken om en begyndende afvikling af tilskuddene til brød og mælk. Men det har vi gjort, ærede medlem. Vi begyndte med det i februar 1951, men vi kunne ikke få socialdemokratiets tilslutning, vi fortsatte med det i foråret 1952, da vi under forhandlingerne forsøgte at få en begyndende afvikling i stand, vi fortsatte yderligere med det sidste efterår, da vi for det første bebudede det, der nu kommer, i frontalen, og dernæst prøvede at få en gradvis afvikling af de 6 øre til mælken. Nu går vi videre. Det er ikke en tanke, vi begynder med nu, en måned før valget; det er over to år siden, vi begyndte med den.

Jeg takker det ærede medlem for hans bemærkninger om det ønskelige i tilbageholdenhed med udtalelser vedrørende forbrugsafgifterne. Jeg synes, det er påskønnelses-